

Hosea 2:14

***“En Ik zal haar geven haar wijngaarden van daar af
En het dal Achor tot een deur der hoop;
En aldaar zal zij zingen als in de dagen van haar jeugd, en als ten
dage dat zij optrok uit Egypteland”***

Gemeente,

Bent u de afgelopen week in de woestijn geweest? De HEERE heeft gelokt vorige week in de voorbereidingspreek. Kom toch. Laten we uw/jouw leven samen doornemen en doorlichten. Bij Mij is vergeving, bij Mij is heil. En kwam er in uw, jouw hart de roep om genade, het verlangen naar Zijn gunst?

Daar gaat de HEERE op verder: Ik zal haar haar wijngaarden geven van daar af. Van daar af, van daar uit, vanuit die woestijn. Zal Ik haar wijngaarden geven. Dat is één zegen van het vele wat er in Kanaan was. Eén belofte van al de beloften van het Beloofde land. Door de woestijn heen zal Ik, zegt de HEERE dus, al Mijn beloften vervullen. Beloften van de Vader en Zijn gunst, Zijn verzorging, Zijn erfenis. Beloften van de Zoon en Zijn liefde, Zijn gerechtigheid, Zijn voorbidding. Beloften van de Heilige Geest en Zijn vrucht en inwoning en onderpand van eeuwige vreugde. Door de woestijn zal Ik dat geven. En teken en zegel van al die beloften zijn te zien in brood en wijn aan de tafel. Brood en wijn staan voor alles wat de HEERE geeft in Zijn heil.

En het is altijd weer waar dat de HEERE dat niet schenkt buiten de woestijn om. Wie de woestijn van het alleen zijn en oprecht worden voor Gods aangezicht ontloopt en omheen gaat, die ontvangt geen vrede, geen gunstig aangezicht van God. Dan houdt de HEERE Zijn gunst in, dan trekt de Geest Zich bedroefd terug. Dan wordt het en blijft het donker in je hart, je ziel. Dan blijft de toegang tot de tafel gesloten. Dan lokt de HEERE nog: o kom toch tot Mij, laat ons tesamen richten, al waren uw zonden als scharlaken ze zullen wit worden als sneeuw. Maar kom dan voor Mijn Aangezicht, ontwijk de woestijn niet langer.

Van daar af, vanuit de woestijn zal Ik haar haar wijngaarden geven en het dal Achor tot een deur der hoop. Dat is wat moeilijker te verstaan, maar daar ligt wel de grond van alles. Hoe het toch kan dat de HEERE zo goedertieren is, dat Hij zo veel heil heeft. Dat Hij zoveel beloften heeft. Want het dal Achor zal worden tot een deur der hoop.

Wie thuis is in de geschiedenis van Israel die wist het wel: het dal

Achor dat lag vlakbij Jericho. Vanaf de Jordaan gezien aan de ingang van het beloofde land. Toen Israël vanuit de woestijn onder Jozua Kanaan was binnengetrokken. En daar was bijna heel de ingang in het beloofde Land in de kiem gesmoord en op ondergang uitgelopen.

Het volk had Jericho ingenomen. Of ingenomen, ze konden er zo binnenlopen nadat de HEERE de muren had laten instorten. En de HEERE had gezegd: de eerstelingen zijn voor Mij. Deze eerste stad met zijn buit komt Mij toe. Daar blijft iedereen vanaf. Het hele land is verder voor het volk, maar de eerste stad is Mijn. Maar Achan had zijn lust niet kunnen bedwingen. Daar lag zo'n mooi kleed, en zo'n dure gouden tong, die laten liggen? Nooit. Meenemen en in de tent verbergen. Achan had gestolen van God. Wilde de HEERE niet laten wat Hem toekwam. En toen was het bij Ai misgegaan. Zo'n dwergstadje had hen teruggeslagen en verslagen. En dan moet het naar boven komen: wie heeft gezondigd? Wie is er oorzaak dat God Israël verlaten heeft? En God wijst de schuldige aan. Welke stam, welk huis, welk geslacht, welk persoon. En let op: Achan is het niet voor, Achan wacht en wacht om zelf naar voren te komen. Pas als hij is aangewezen moet hij wel erkennen, knarsetandend. En dan moet hij en zijn huis naar het dal Achor. Daar zullen ze gestenigd worden en verbrand. Daar voltrekt God Zijn gericht. Daar ontbrandt Zijn toorn over het overtreden van Zijn wet, het ontkennen van Zijn rechten. Dal Achor: dat betekent: Ongeluksdal, verderfdal. Voor Achan is het voorbij. Geen deel in Kanaan. Maar dan....deur der hoop. Nu is Gods toorn weggenomen. Nu mag en kan Israël weer verder Kanaan in. Nu zal Israël toch weer Kanaan innemen en in beerven. Voor Israël gaat de toegang weer open tot Kanaan. De grendel gaat van het slot. De muur krijgt een poort. Ingang in Kanaan. De grot waar alles leek dood te lopen krijgt een uitgang. Er is hoop!

Er is nog zo'n plaats. Een plaats van ongeluk en verderf. Een plaats van gericht en oordeel. Die tegelijk plaats is van uitgang, waar hoop ontspringt. De plaats is Golgotha. De mensheid heeft gezondigd. God niet gegeven wat Hem toekomt. En God zal in het gericht treden. Hij zal de schuldige aanwijzen. Wie heeft er Hem tekort gedaan? Wie heeft Hem onthouden wat Hem toekomt? Dan kan er maar één antwoord zijn: ik, ik. Ik geef God mijn leven niet, mijn hart, mijn ziel, mijn alles. Ik graai van alles naar mezelf toe aan eer, aan goed dat Hem toekomt. Daarom wacht de dood. Is het leven een grot met de dood aan het eind. En dan: de eeuwige dood. Vloek. God zal de schuldige

aanwijzen. Dat heeft Hij al gedaan. Mijn Zoon, ga naar deze wereld had Hij gezegd. Mijn Zoon stel U onder Mijn toorn. Mijn Zoon ga staan op de plaats van gericht en kwaad en verderf. En op Golgotha treedt God met Zijn Zoon in het gericht. Brandt Zijn toorn op Zijn Zoon, Die neerdaalt ter hel. God houdt gericht met Zijn Zoon, en Zijn Zoon stelt Zich beschikbaar en zwoegt en strijd in Zijn leven om die plaats te bereiken om Zich te laten vervloeken. En dan, dan wordt die plaats van ongeluk en vloek tot een deur. Een opening van hoop! Het Koninkrijk ligt open. Het leven met God ligt open als een beloofd land Kanaan. Waarin zoveel bomen van beloften staan. Uitzicht op Gods Koninkrijk. Ja uitzicht op de volkomen vervulling van al Gods beloften in het hemels Kanaan. Er is hoop. Er is een erfenis. Hij onschuldig voor schuldigen. Achan was schuldig, maar Jezus was onschuldig. Onschuldig voor schuldigen.

Voor schuldigen die erkennen dat zij schuldig zijn. Die door de HEERE gelokt in de woestijn kwamen tot erkenning: ik ben de zondaar en U de algoede God. Voor schuldigen die het niet zover laten komen als Achan. Kijk, al die tijd had Achan naar voren kunnen lopen en kunnen belijden: ik ben het, ik het gezondigd. Ik heb Gods wet overtreden, Zijn toorn verdiend, de vloek over ons heen gehaald. Maar hij wachtte en ontkende, totdat hij aangewezen werd door het lot voor ieders oog. Toen moest hij wel. Kijk, op de jongste dag zal ik worden Aangewezen. Voor ieders oog. Maar dan is het te laat. Dan moet een mens knarsetandend erkennen: het is waar. En dan komt het gericht onontkoombaar. Laat het zover niet komen. Erken toch nu. Heere, ik ben het. Ik ben op weg naar de dood, naar Uw gericht. Ik heb me afgekeerd van het leven en gezet op weg naar de vloek. En de toorn tegen de zonde is zo groot dat eer Hij die ongestraft liet blijven, Hij die gestraft heeft aan Zijn Eigen lieve Zoon. Deur der hoop. In Christus heeft de grot een deur een opening. Gods rijk binnen. Met alle heil en beloften, in dit en het toekomstige leven. Want hoe zal Hij die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft maar Hem voor ons allen overgegeven heeft, niet alle dingen schenken? Deur der hoop.

En in het heilig Avondmaal schenkt de HEERE brood en beker. Teken en zegel van Christus' liefde. Onderpand van al de beloften van de Vader. Dat het dal een deur is geworden. Dat de grot een uitgang, een uitkomst heeft gekregen. Telkens en telkens weer. Wat kan je leven in een dal zijn, een grot die dicht zit. Je kunt niet meer.

Er is geen uitzicht. Je voelt je, je weet je zo zwak, de beproeving is zo diep, als een zee, een muur voor je. Deur de hoop. In Christus wordt het dal een deur, krijgt de grot een opening. Er is hoop. Advent. Door de zee heen, door de grot heen geeft de HEERE uitkomst en uitzicht. Zie het aan brood en beker.

Wat kan je leven in een dal zijn. Waar de satan voor je staat en je kunt geen kant op. Hij is veel sterker en slaat je overal mee om je oren. Houdt je zoveel voor waar je geen weerwoord op hebt. Maar het dal wordt een deur, de grot krijgt een uitgang. Er is hoop. Advent. In Christus is de satan verslagen, hij kan niet tegenhouden, hij moet wijken, er is een doorgang. Zie het aan brood en beker.

Wat kan je leven naar het einde gaan. Echt of in gedachten. Naar de dood, de rechterstoel, het oordeel. En mij zonden, mijn zonden. Het loopt dood: vloek en ondergang. Geen doorkomen aan. Maar het dal word een deur. De grot krijgt een uitgang. In Christus is er toegang en doorgang en is de dood geen ondergang maar een doorgang tot het eeuwige leven. Deur der hoop! Uitzicht te allen tijd! Zie het aan brood en beker.

En zij zal zingen als vanouds. Aldaar zal zij zingen. Daar. In de woestijn, in het dal Achor. Bij het kruis van Golgotha. Daar zal zij zingen. Daar. Zoals Israel gezongen had in de jeugd van haar bestaan. Aan de Rode Zee toen er een doorgang was gekomen. Wat hadden ze gezongen toen. De HEERE is mijn kracht en mijn lied en Hij is mij tot heil geweest. Hij stortte het paard en zijn ruiter in de zee maar heeft ons machtige daden gedaan met Zijn rechterhand.

Zingen als vroeger. Toen de HEERE pas in je leven was gekomen. Toen je de verlossing had mogen proeven. Gered, verlost. In de eerste liefde. Zij zullen zingen als weleer. Als het dal een deur geworden is, als de grot een uitgang heeft gekregen. Zij zullen zingen: Op de oever van het hemels Kanaan. Als de zee van de dood is doorgetrokken en satan voorgoed verslagen is. Zij zullen zingen Het Lam dat geslacht is, is waardig te ontvangen alle lof, eer, dank en aanbidding.

Amen